„Meg Shaffer minden könyvével meglep és felvidít."
– *Laurie Gilmore, bestsellerszerző*

The BOOK WITCH

a könyvboszorkány

fine selection

MEG SHAFFER

MEG SHAFFER

The BOOK WITCH

a könyvboszorkány

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

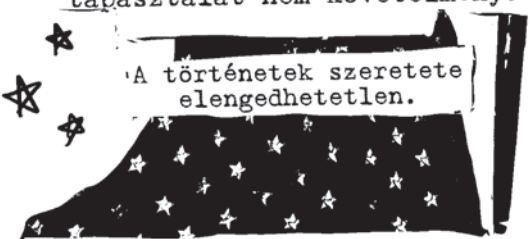
KERESÜNK

KÖNYVBOSZORKÁNYOKAT IRODALMI MŰVEK VÉDELMÉRE ÉS MEGÓVÁSÁRA

A megfelelő jelölt szívesen ugrál ki-be könyvekből, novellákból és esetenként epikus költeményekből.

Kezdő fizetés a varázstapasztalatnak megfelelően, de előzetes bűbájvetési tapasztalat nem követelmény.

ÉRDEKLŐDNI AZ ÜZLETBEN

Első könyv

ROMANTIKUS

ELSŐ FEJEZET

Két évvel korábban

Minden történet szerelmi történet, ha szereted a történeteket. Márpedig én szeretem a történeteket. Könyvboszorkányként igazából alapkövetelmény, hogy szeressem őket. Rajta is van az állás-hirdetésen.

A nevem Rainy March, vagyis esős március, és igen, ez egy rossz szóvicc és mellesleg időjárás-jelentés, és nem, sajnos már nem tudok rajta változtatni. Bele van hímezve az összes fehérneműmbe, és bepecsételtem mindegyik könyvem első oldalára.

Ez a szerelmi történet egy telefonhívással kezdődött. Olyan fordulópont volt, amiről az ember csak sokkal-sokkal később állapítja meg, hogy megváltoztatta az életét. Két évvel ezelőtt történt, szeptember elsején, amikor még ifjú és nagyrészt ártatlan, huszonöt éves könyvboszorkány voltam. Rá sem kell néznem az esetnaplóimra, hogy emlékezzek a pontos dátumra. Végtére is az ember sosem felejti el a napot, amikor beleszeretett egy kitalált karakterbe.

Imádni egy kitalált szereplőt nem éppen új keletű dolog. Sherlock Holmes több levelet kapott a rajongóitól, mint a megalkotója, Sir Arthur Conan Doyle. A nők a Baker Street 221B-be címzett

levelekben tettek házassági ajánlatot a kitalált tanácsadó nyomozónak, vagy egyszerűen házvezetőnői szolgálataikat ajánlgatták, csak hogy közel kerülhessenek hozzá.

Szóval amit igazából mondani akarok, az az… hogy sosem felejted el a napot, amikor egy kitalált karakter viszontszeret téged.

Beismerem, azért is emlékszem arra, hogy a kérdéses nap a hónap első napja volt, mert Koska, a macskafamiliárisom mindig elsején kapja a bolha- és kullancsriasztó cseppet. Épp, mielőtt megszólalt volna a telefon, a kicsikémet törülközőbe csavarva szorítottam le a földre a térdem között. Nem tudnám megmondani, ki élvezte kevésbé, én vagy ő.

– Olyan gyerekes vagy! – jegyeztem meg a ficánkoló macskának, aki olyan ügyesen próbált kicsusszanni a kezeim közül, mint egy meleg vajjal megkent angolna. – Két másodperc az egész! Szeretnél férges lenni? Nem, nem szeretnél.

A törülközőburritóból panaszos nyávogás felelt.

– Ilyen hisztit egy familiáristól… – A könyvboszorkányok familiárisai olyanok, mint a szokványos háziállatok, kivéve, hogy tudnak olvasni. Az biztos, hogy a gyógyszerezést kicsit sem viselik jobban, mint bármelyik másik házikedvenc. – Egy másodperc az egész, pajti! – Az egyik kezemmel félrehajtottam sűrű, ezüstszürke bundáját a tarkóján, a másikkal meg levettem a kupakot a pipettáról. – Légy erős, elvtárs! Végtére is orosz vagy! Viselkedj is úgy!

Igazából nem orosz, de ezt nem árulom el neki. Orosz kék macska, ezért azt hiszi, hogy a származását tekintve orosz. Más könyvboszorkányok talán ráaggattak volna valami viccesnek szánt macskás szójátéknevet, mint Anton Cicov vagy Anna Karminca, de én nem vagyok hajlandó ilyesmit tenni egy másik élőlénnyel. Mivel akkoriban egyetlen szót tudtam oroszul, méghozzá a macskát, így ez lett

a neve. (Jó, tudom, a koska a lány macskák megnevezése, de az én Koskám teljesen biztos a férfiasságában.)

Abban a pillanatban, hogy sikerült irányba állítanom a pipettát, megszólalt a sürgősségi telefon a folyosón. Egy töredékmásodpercre lankadt a figyelmem, ez pedig elég volt ahhoz, hogy Koska kiverekedje magát a törülközőből, és meglépjen.

Legyőzötten kászálódtam fel a padlóról. Önmagam macskaszőrrel borított árnyékaként értem a könyvtárszoba ajtajába, de mint kiderült, papus megelőzött a telefonnál.

– Sullivan March beszél – jelentkezett be.

Fehér szakállú nagypapám rám kacsintott az íróasztal mögül. Barna, könyökvédős tweedzakójában úgy nézett ki, mint egy magát nyugalmazott irodalomprofesszornak álcázó Télapó. De amíg a Mikulás egy jó kedélyű öregúr, addig papus egy jó kedélyű könyvboszorkánymester, az első a családban, aki beszállt a történetfaragó üzletágba.

Bárki is volt a vonal túlsó végén, ő figyelmesen hallgatta, bár a savanyú arckifejezéséből arra tippeltem, hogy nagy valószínűséggel a kovenünk vezetője, dr. Regina Fanshawe lehet, aki, bár idős és ősz hajú volt, kicsit sem hasonlított Télanyóra. Inkább egy magas, dühös Dame Judi Denchre. Az eredetinél jóval dühösebb Judi Denchre.

Papus elővette a régi, barna bőrkötéses jegyzetfüzetét a felső fiókból, kinyitotta, és felírt pár szót. Áthajoltam az asztalon, remélve, hogy megleshetem, mit ír, de rajtakapott, és a karjával eltakarta az oldalt.

– Értettem – mondta végül. – Rajta vagyok.

A szívem elszorult, amikor letette. A határozott egyes szám nem hangzott valami biztatóan. Jobban örültem volna, ha többes számban mondja, vagy úgy, hogy „rajta van".

Papus rám nézett.

– Nos, ez érdekesnek tűnik.

– Mi a feladat? Csinálhatom én?

– Semmiképp – vágta rá. – Szó sem lehet róla. Ezt a munkát nem.

– Szó sem lehet róla? Papus, tényleg emlékeztetnem kell arra, hogy hónapok óta horrorban utazom? Bármi is a megbízás, megbirkózom vele.

Nemcsak hogy nemrég túléltem egy kísérteties villa mesterkedéseit Shirley Jackson könyvében, a *Hill House szelleme*ben, de kiálltam dr. Jekyll és Mr. Hyde ellen is, méghozzá sikerrel. És ki volt az egyetlen könyvboszorkány, aki ismerte a második Mrs. de Winter keresztnevét Daphne du Maurier gótikus mesterművében, *A Manderley-ház asszonyá*ban?

Ez a boszorkány.

– Nem hiszem, hogy az jó ötlet lenne – erősködött papus a fejét csóválva.

– Ha el tudtam bánni vámpírokkal, kísértetekkel és Mrs. Danversszel, akkor bármivel szembe tudok nézni.

– Nem fognak egy fiatal könyvboszorkányt küldeni a bandákkal teli Chicagóba. Túl veszélyes, Cseppecském.

– Bandák… Várj, papus! Chicago hercege az? Veszélyben van?

Chicago hercege, ha valaki nem olvasta volna a könyveket, egy népszerű noir krimisorozat főhőse. A háttértörténet szerint a herceg egy arisztokrata negyedik, legkisebb fia volt. Úgy érezte, a sorsa megpecsételődik, ha Angliában marad, így Amerikába szökött, és magánnyomozóként kezdett dolgozni Chicagóban. Bár a keresztségben a Bartholomew Maximillian Augustus Fitzgerald Nicholas Ardingly nevet kapta, Chicagóban csak úgy ismerték, hogy Nick Duke, magánkopó.

És a többség csak simán Duke-nak hívta.

Ő volt a legeslegkedvencebb kitalált nyomozóm.

Papus ahelyett, hogy hagyta volna, hogy Mrs. Turner, a házvezetőnőnk nyisson ajtót, egy feleannyi idős ember energiájával pattant fel a székéből. Én pedig természetesen rögtön a nyomába szegődtem. Nem hagyhattam, hogy ilyen könnyen megszökjön a beszélgetésünk elől.

– Veszélyben van, igaz? Hadd intézzem én az esetet! Már vagy százszor olvastam az összes könyvét. Tudom, hol lakik Duke. Tudom, mi a kedvenc itala, tudom, hogy hívják és mikor született a komornyikja: Nigel, született 1860. augusztus 23-án. Afféle apafigura Duke-nak, és valaki, aki állandóan bosszantja. Ellenőrizheted a könyvben! Mindent tudok.

Amikor papus kinyitotta a kétszárnyú bejárati ajtót, Dodsworth professzor már ott állt a tornácon. A professzor papusnál is régebb óta volt könyvboszorkány, akkor kezdte, amikor a puha kötésű könyvek még csak ötven centbe kerültek, a kemény kötésűek pedig egy dollárba, és ha hangoskönyvre vágytál, akkor megkértél valakit, akinek elfogadható hangja volt, hogy olvasson fel neked.

A professzor egy zsákot nyújtott felénk. Nem tudom, a kémek általában hogyan kapják meg az ügyeikhez tartozó anyagokat – valószínűleg irattartó mappában –, de mi, a Tinta és Papír koven könyvboszorkányai, a helyi könyvesbolt vászonzsákjában vettük át azt, amire a küldetéshez szükségünk lehetett.

Mielőtt papus megfoghatta volna a zsákot, elhappoltam előle.

– Köszönjük, professzor!

Szegény papus nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de én már becsuktam az ajtót.

– Rainy… – kezdte papus rosszallón.

– Tudtam! – A zsákban az *Üres sírok* papírkötésű példánya várakozott, a Chicago hercege-sorozat második kötete. – Én megyek.

– Nem mehetsz! Túl közel állsz a történethez. Mindketten tudjuk, hogy tinédzserkorod óta odavagy a hercegért.

– Papus, az évekkel ezelőtt volt. Már túl vagyok rajta.

– Túl vagy rajta? Tényleg? – Összefonta a karját, és szigorúan nézett rám. – Igaz vagy sem, hogy tavaly részt vettél egy könyves konferencián, ahol Chicago hercege szerelmének öltöztél?

– Lehetséges, hogy *állítólag* részt vettem a Gyilkolj meg!-találkozón, ahol Hennie Foxnak öltöztem, a hatodik könyv, a *Vörös folyó* femme fatale-jának, de őt semmiképpen sem nevezném a herceg szerelmének. Ő egy bérgyilkos, akit arra béreltek fel, hogy megölje a herceget, de a végén megbánja a dolgot, és feladja magát a rendőrségen, mert némileg pszichotikus módon beleszeret a hercegbe.

– A Ducky mindig Ducky marad – cukkolt a becenévvel, amit a Chicago hercege-sorozat lelkes rajongói használtak saját magukra.

– Te meg buksz Miss Marple-re. Én is tudom. A nagyi is tudta. Még Miss Marple is tudta!

Ezen a ponton a beszélgetés farkasszemezésbe torkollott.

Végül én mozdítottam ki magunkat a patthelyzetből.

– Jaj, kérlek szépen! Ez álmaim megbízása.

Mindenképpen én akartam lenni az, aki megmenti Chicago hercegét, ha másért nem, legalább azért, hogy visszaadjam a kölcsönt. Egy kis előtörténet, ha esetleg nem olvastad a korábbi esetnaplóimat: az édesanyám, aki második generációs könyvboszorkány volt, még babakoromban meghalt. Gyerekként nem sokat töprengtem ezen a veszteségen, de amikor gimnazista lettem, úgy kezdtem érezni a hiányát, ahogy az ember egy végtag elvesztését érzi. Tizenhat évesnek lenni úgy, hogy nem volt édesanyám, aki vezetni tanítson, vagy eljöjjön a tanoncprogram diplomaosztójára, csendesen borzalmas volt. Abban az időszakban egyetlen dolog jelentett igazi vigaszt: a Chicago hercege-könyvek és az a másik, jobb és izgalmasabb élet,

amit mellette éltem a képzeletemben. Nem mintha papusnak erről beszélhettem volna. Ő és a nagyi mindent megtettek, hogy a lehető legjobb gyerekkorom legyen. Ha most megtudná, hogy akár csak öt percig is szenvedtem, megszakadna a drága szíve.

– Félre tudod tenni a személyes érzéseidet? – kérdezte papus.

– Ha nem lennék az unokád, ha bármelyik másik könyvboszorkány lennék ilyen tudással és háttérrel, egy másodpercig sem hezitálnál, beküldenél, te is tudod. Senki sem alkalmasabb nálam erre a küldetésre.

– De bajod eshet – ellenkezett.

– Ahogy neked is. Mind sérültünk már meg.

Felhúztam a felsőm ujját, és feltartottam a jobb karomat, hogy megmutassam az égési sérülést, amit Ray Bradbury *Fahrenheit 451*-ében szereztem, amikor kimentettem John Steinbeck *Érik a gyömölcs*ét egy könyvégetésből. A történet világában ez volt belőle az utolsó példány a földkerekségen. A mentőakció után megmaradt a heg a jobb karomon, de egy pillanatig sem bántam meg.

– Sosem féltem még annyira – mondta papus –, mint amikor a könyv után vetetted magadat. És sosem voltam még olyan büszke.

– Akkor hadd tegyelek újra büszkévé! – Visszatűrtem a felsőmet.

Nagyot sóhajtott, és már tudtam, hogy nyertem, még ha ő egyelőre nem is jött rá.

– Ott gépfegyverek vannak. – A könyv felé biccentett. – Elveszítettem az én Marymet. Nem veszíthetlek el téged is.

Mary, a felesége és a nagymamám nyugdíjas középiskolai irodalomtanár volt. Jó pár évig nagyon beteg volt, sokat szenvedett, így a halála, bármennyire fájt is, békés eltávozást jelentett számára. Amit nem mondtunk ki, az az volt, hogy papus elveszítette a lányát is – az édesanyámat –, így ha engem is elveszítene, azt a tragédiát már nem tudná elviselni a szíve.

Emlékeztethettem volna, hogy számomra is ő az egyetlen, aki a családomból maradt. Az egész könyvgyűjteményemet tettem volna rá, hogy jobban hiányozna nekem, mint amennyire én hiányoznék neki, ha történne vele valami egy küldetésen.

De nem tettem.

– Ha Cthulhúval megbirkóztam, Chicagóval is megbirkózom.

– Tudom, tudom, de…

– Mi ez az egész, papus? Huszonöt éves vagyok, rémlik? Huszonöt! – ismételtem meg. – Nem öt, nem tizenöt. Már egy évtizede csinálom ezt a munkát.

A legtöbb könyvboszorkány tizenhat évesen lesz boszorkánytanonc, de bennem már gyerekkoromtól ígéretes varázserőt láttak, ráadásul olyan eltökélten akartam az anyám nyomdokaiba lépni, hogy egy évvel korábban elkezdhettem a hivatalos képzést. Immár tíz éve dolgoztam a történetfaragás teljes körű felhatalmazással bíró szakértőjeként. Más szóval: tudtam, hogy mit csinálok.

– Nehéz elhinni – mélázott papus.

Az idő úgy kifordított minket önmagunkból, mint a tükrök a tükörlabirintusban. Amikor papusra néztem, most is azt a megtermett hatvanéves férfit láttam, aki elkísért az iskolába a legelső napon, nem pedig a nyolcvanéves öregembert, akinek összetört a szíve, és fáj a csípője. Amikor rám nézett, ő még mindig a két copfos kislányt látta az Én kicsi pónimos uzsonnásdobozzal. Az idő úgy fogy, mint a kedvenc történetünk hátralévő lapjai, és akár tetszik, akár nem, egyre közelebb érünk a végéhez.

– Tudod, hogy még mindig szereted – mondta végül papus. – Soha senki nem heveri ki igazán az első könyves szerelmét.

– Akkor is el tudom végezni a munkámat.

– És ha csalódást okoz? Azt mondják, sose ismerd meg a hőseidet, és nem véletlenül.

– A herceg vagy olyan csodálatos, mint a könyvekben, vagy nem az. Ha igen, boldog boszorkány leszek. Ha pedig nem? Találok új könyvpasit. Poirot szabad, nem?

Papus vállára tettem a kezemet – nyolcvanévesen még mindig erős férfinak számított –, és elvigyorodtam.

– Gyere utánam!

Visszamentünk a könyvtárszobába, papus pedig kihangosította a vonalas telefont.

– Rainyt küldöm – jelentette be dr. Fanshawe-nak. – Kívülről fújja a sorozatot. Van ellenvetése?

Dr. Fanshawe csak hosszú szünet után válaszolt.

– Rainy?

– Igen, asszonyom?

– Megboldogult édesanyád volt a legjobb könyvboszorkány, akivel valaha is szerencsém volt együtt dolgozni – mondta dr. Fanshawe. – Még őrzöm a reményt, hogy idővel meglátom köztetek a hasonlóságot.

– Ahogy én is – feleltem kicsit elvékonyodott hangon. Nem számított, hány ügyet oldottam meg, dr. Fanshawe szemében sosem érhettem fel az anyámhoz. Jó voltam, mi több, nagyon jó, de a nagyon jó sem mérhető a tökéleteshez.

– Mondd fel, kérlek, a Fekete-fehér nyolcast! – utasított dr. Fanshawe. Ez volt a könyvboszorkányok afféle hűségesküje, amit általában csak a tanoncoknak kellett felmondaniuk.

– Maga… – azt akartam mondani, hogy „viccel”, de papus egy figyelmeztető pillantással elhallgattatott – …jól hall?

– Kezdd! – vágta rá szigorúan.

– Hát persze.

Fejben gyorsan végigszaladtam a szabályokon, hogy biztos jó sorrendben mondjam őket. Két okból kapták a „fekete-fehér” megnevezést.

Egyrészt a könyveket fekete-fehérben nyomtatják, így ez illett a szervezetünk esztétikájához. De a legfőbb ok mégis az volt, ahogy több ezerszer végighallgattam, hogy ha az ember könyvboszorkány, akkor nincsen szürke zóna. A fekete-fehér szabályokat az utolsó betűig be kell tartani.

– Egyes számú fekete-fehér szabály: Meg kell védeni minden történetet ítélkezés nélkül, legyen az igazi klasszikus vagy kultklasszikus, dögunalmas vagy bestseller, rajongók kedvence vagy régen elfelejtett ponyva.

– Kettes szabály: Amikor egy kitalált karakter megszökik a történetek világából, a lehető leggyorsabban vissza kell juttatni, és a mi világunkra vonatkozó emlékeit ki kell törölni.

– Hármas szabály: A szerzői intenciót mindenáron meg kell őrizni a történetben, bármennyire is ellenkezik egy kitalált szereplő.

Papus a kettes és a hármas fekete-fehért úgy fogalmazta meg igen frappánsan, hogy: *Ne add a diliházat a bentlakók kezébe!*

– Négyes szabály: Ne vigyél fegyvert a történetekbe, mert a toll erősebb a kardnál.

– Ötös szabály: Sose használd a kitalált szereplők erejét személyes haszonszerzésre.

Más szavakkal, ne ráncigáld ki az Owens nővéreket az *Átkozott boszorkák*ból, hogy rendbe hozzák a szerelmi életedet. Jobban belegondolva, ez több okból sem lenne jó ötlet.

– Hatodik szabály: Sose egyél, igyál, aludj vagy rendezkedj be bármilyen módon egy történetben, nehogy a részévé válj.

Az alvás különösen veszélyes. Sok könyvboszorkány aludt el történetekben úgy, hogy amikor felébredtek, meg voltak győződve, hogy az az ő történetük. Olyanok voltak, mint azok az álmodók, akiket nem lehet meggyőzni, hogy csak álmodnak. A felébresztésük kozmikus szenvedést okoz. Képzeld csak el, hogy valaki azt mondja neked,

hogy a világ, amiben élsz, csak egy történet, ami valakinek a képzeletéből pattant ki! Hinnél neki?

Folytattam.

– Hetedik szabály: A valódi embereknek a való világban a helyük. A kitalált karaktereknek a képzelet világában van a helyük. E kettő minél ritkábban találkozzon.

A hatodik és a hetedik szabály röviden összefoglalva: „Menj be, gyere ki hamar, és ne hagyj nyomot magad után!" Ahogy a kitalált szereplők sem telepedhetnek le a való világban, úgy az igazi emberek sem élhetnek a történetek világában. Csak akkor léphetünk be egy könyvbe, ha a munka miatt szükséges, és amint végeztünk a feladattal, azonnal távoznunk kell. Csak gondoljatok bele, milyen önuralom és fegyelem kell ahhoz, hogy egy könyvboszorkány ne pattanjon be szíre-szóra a kedvenc történeteibe! Korábban sosem lógtam be a Chicago hercege-könyvekbe, és őszintén, szerintem már ezért kitüntetést érdemelnék.

– És a nyolcadik? – sürgetett dr. Fanshawe.

– Soha ne szeress bele kitalált szereplőbe – feleltem, mintha ennél mi sem lenne magától értetődőbb. – Megvolt mind a nyolc. Most már mehetek?

Még a telefonon keresztül is meg tudtam állapítani, hogy dr. Fanshawe éppen elhúzza a száját, és már előre bánja, amit mondani készül.

– Legyen, de csak mert kifutunk az időből. És légy óvatos! Ne csinálj semmit, amivel felfedhetnéd magadat! – utasított határozottan.

– Köszönöm! Nem fogok csalódást okozni!

A következő pillanatban már magyarázta is a küldetést.

– A nyolcvanhetedik oldal üres lett. Okunk van azt hinni, hogy a herceget egy illegális kocsmában tartják fogva a Damen Avenue-n.

A nyolcvanhetedik oldalhoz lapoztam, és valóban, az oldal teljesen fehér lett. A következő oldalra lapoztam, és láttam, hogy már a nyolcvannyolcadik oldal is kezd fakulni.

– A Bathtubban? – kérdeztem. – Azt ismerem. A herceg ott szokott találkozni az informátoraival.

– Hozd ki onnan, és tereld vissza a cselekményhez!

– Intézem, főnök!

– És csináld gyorsan!

Dr. Fanshaw letette, én pedig felnéztem papusra.

– Neked sem okozok csalódást – ígértem neki.

Elmosolyodott.

– Tudom, hogy nem fogsz. Vigyázz magadra, Cseppecském!

– Koska! – kiáltottam, és felszaladtam a könyvtárszobából a szobámba. – Gyere! Chicagóba megyünk!

A szokásos fekete leggingsem és fekete-fehér csíkos pulcsim nem volt megfelelő öltözék a világválságidei Chicagóba, de semmi gond. A padláson papussal terjedelmes ruhatárat őriztünk, hogy be tudjunk olvadni bármilyen történetbe, bármilyen műfajba és környezetbe. Volt ott űrruha sci-fikhez, egy tündejelmez fantasykhez, fekete köpenyek és báli ruhák bőséggel a gótikus horrorokhoz.

Ehhez a küldetéshez először a Hennie Fox-jelmezhez használt ezüst koktélruhám jutott eszembe, de aztán rájöttem, hogy az nem lenne praktikus. Majd észrevettem azt a gyapjú férfiöltönyt, amit Agatha Christe *A titokzatos styles-i eset*ében hordtam. Az öltöny a herceg idejében már egy évtizede kiment a divatból, de még mindig jobb, mint estélyiben küzdeni a gengszterek ellen.

Gyorsan felöltöztem, és a hajamat betűrtem a golfsapka alá. Ha papus szerint a gengszterekkel teli Chicago nem biztonságos nőknek, akkor egyszerűbb, ha férfiként megyek oda.

A billenő állótükör előtt egyszer végigmértem magam. Hosszú, sötét hajamat remekül elrejtette a kalap. Középmagas vagyok, és egy kicsit túl vékony (legalábbis Mrs. Turner mércéje szerint), úgyhogy az öltönyben pont úgy néztem ki, mint egy sápadt és kissé szeplős kamasz fiú, akinek véletlenül szokatlanul hosszú a szempillája.

– Készen állsz? – kérdeztem Koskától, aki türelmetlenül körözött körülöttem, amíg felöltöztem.

Hangos nyávogás volt a válasza.

Visszatértünk a könyvtárba, ahol papus már elővette a varázsesernyőmet a fali széfből, és előkészítette az *Üres sírok* sérült példányát az asztalra. Mindkét sarkára egy-egy ónix papírnehezéket helyezett. Sokkal könnyebb egy nyitott könyvből megszökni, mint egy csukottból. Bár csukott könyvből sem lehetetlen kijutni, de az olyan érzés, mintha az ember búvárruhát próbálna levenni egy szűk hálózsákban. És a könyvnek sem valami kellemes élmény.

Ebben a konkrét regényben Chicago hercegét megbízzák, hogy mentsen meg egy társasági hölgyet, akit elvileg gengszterek raboltak el, de aztán kiderül, hogy az igazság ennél sokkal bonyolultabb és tragikusabb. Az eredetileg 1948-ban kiadott könyvnek csodálatosan kínos borítója van, amin egy vörös hajú femme fatale áll testre simuló, skarlátvörös ruhában, a kezében ásóval.

– Megpróbálok a kocsma melletti sikátorba érkezni – mondtam papusnak. – Kívánj szerencsét!

– Sok szerencsét! – felelte. – És vacsorára érj haza, különben Mrs. Turner nagyon bosszús lesz!

– Megígérem! – Lábujjhegyre emelkedtem, és puszit nyomtam az arcára.

– Koska? – fordult papus a macskámhoz. – Ha a herceg próbálkozna nála, harapd meg!

– Ugyan már, rám se fog nézni! – ellenkeztem, és felkaptam Koskát.

– Ne is foglalkozz az öreg Fanshawe-val! – vigasztalt papus. – Ha édesanyád itt lenne, ő is olyan büszke lenne rád, mint én vagyok.

Csakhogy nincs itt, gondoltam, de nem mondtam ki.

– Köszönöm, papus! – mondtam. – És most, ha megbocsátasz, meg kell mentenünk egy történetet.

Papus odaadta az esernyőt, és hátralépett.

Ha az ember belépésre készül, lehetőleg a sérült rész előtti legközelebbi pillanatban akar bekerülni a történetbe. Sosem szabad az első oldalon kezdeni, mert akkor hetekig, hónapokig kószálhatsz a történetben – vagy akár évekig, ha éppen többgenerációs családregényről van szó. Veszélyes dolog az ilyesmi. Minél tovább él egy valódi ember egy történetben, annál nagyobb az esély, hogy elfelejti, ki ő és honnan jött. A szomszéd koven egyik könyvboszorkánya például két hétig a *Kincses sziget*ben ragadt. Állítólag utána egy hónapig úgy beszélt, mint egy kalóz. Nem viccelek, szegénynek végül el kellett mennie beszédterapeutához.

Egyik karomban a macskával, a másikban pedig az esernyővel hangosan elkezdtem olvasni a nyolcvanhatodik oldalt, és kívánva, hogy legyünk egyek a történettel. Éppen az a jelenet volt, amelyikben Chicago hercege meglátja az eltűnt lányt egy hírhedt gengszterrel táncolni.

– *Gyönyörű lány volt* – olvastam –, *de az volt trójai Heléna is, és mind tudjuk, mi történt a trójaiakkal.*

A hüvelykujjammal kinyitottam az esernyőmet. Minden könyvboszorkánynak fekete esernyője van varázspálca helyett. Felülről nézve a nyitott fekete esernyő pont olyan, mint a pont az i-n. Az esernyőmmel portált tudtam létrehozni az oldalon azon a kis pöttyön keresztül, és közben a jelenlétünket is el tudtam rejteni.

A történetfaragás varázslatának hála, pontosan ez történt. Koskával eltűntünk a való világból, és átkerültünk a történet világába, átcsusszantunk azon az aprócska fekete lyukon, amit a „mind" szó kis i-jének pontja jelentett.

Miközben eltűntünk, behunytam a szemem a lágy, meleg szeptemberi estén az oregoni Fort Meriwetherben. Amikor újra kinyitottam, a gengszterekkel teli Chicago csípősen hideg és baljóslatú levegőjét szívtam be.

MÁSODIK FEJEZET

Koskával biztonságban landoltunk a sikátorban a Bathtub mellett, a hírhedt kocsmánál, ami a könyvekben Chicago hercegének a törzshelye volt. Mindig azt mondta, hogy a pia rossz, de az információ jó.

– Jól vagy? – kérdeztem Koskát.

Egy kábé két méter magas szemétkupac mögött landoltunk. A szagától könnyezni kezdett volna bárki, de legalább elrejtett minket szem elől.

Koska munkára készen ugrott ki a karomból. Körbejárta a szemétkupacot, amíg én megigazítottam az öltönyömet. Vannak könyvboszorkányok, akik komoly szédüléstől szenvednek, amikor belépnek a történetbe, de nekem sosem volt ilyen problémám. Ha jól sejtem, azért, mert a Marchok már nemzedékek óta könyvboszorkányok voltak. Papus szeretett azzal viccelődni, hogy vér helyett tinta folyik az ereinkben.

Koska visszatért, ami azt jelentette, hogy tiszta a terep. Felettem lebegett az esernyőm, csak akkor értem el az ujjhegyemmel, ha kinyújtottam a karomat. Az ernyő tartotta nyitva a portált a két világ között. A távozáshoz vissza kell majd jönnünk a sikátorba, ami nem

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
Megrendelem most a kiadónál!

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
Megrendelem most a KönyvSárkányon!

Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

2025.07.01.-i állapot

jelenthet olyan nagy nehézséget. Bemegyek a kocsmába, kiszabadítom Chicago hercegét, és már itt sem vagyunk.

És ha ügyesen keverem a lapokat… talán még egy autogramot is kapok tőle.

– Na jó – fordultam Koskához –, menjünk! Maradj a közelemben!

Együtt sétáltunk ki a sikátorból, és úgy lépkedtünk a járdán, mintha valóban odatartoznánk. Csak páran lézengtek az utcán, és nagyrészt ránk sem hederítettek. A macskák nem számítottak szokatlan látványnak a nagyvárosokban, ahol patkányok és egerek garmadája járta az utcákat. A zsebemben aprópénz csörgött, a szemöldökömet komoran összehúztam. Csak egy újabb elveszett lélek, aki italba akarja fojtani a bánatát.

Mivel még tartott a szesztilalom, a kocsmák és más késdobálók kirakatok mögött rejtőztek. A Bathtub egy rövidáruüzlet pincéjében működött. Bekopogtam az üzlet jellegtelen ajtaján. Egy csinos, bár szigorú vonású fiatal nő nyitotta ki.

– Igen? – kérdezte.

– Szalmakalapot keresek – mondtam vagy egy oktávval elmélyített hangon.

– Van szalmakalapunk, hátul.

Beengedett, és becsukta mögöttem az ajtót.

– Ismerem az utat – mondtam.

– Na és az egérfogó? – kérdezte, és lepillantott Koskára.

– Neki is kalap kell.

Erre csípőre tette a kezét, és hátrasöpörte fekete bubifrizuráját.

– Csak a fejeteket el ne veszítsétek közben!

Koskával átvágtunk a kalaprészlegen, elhaladtunk a számtalan fedora, trilby és puhakalap mellett. Chicago hercege a cilindert preferálta a késő esti kiruccanásainál. Ez is része volt a varázsának. Aki olvasott már régi krimiket, az tudja, hogy minden nyomozónak